

סיום

פרק הסיום של הספר "התהילה" מאת יאנוש קורצ'אק
כתבים, כרך ה', עמ' 48-49

קשה להתחיל ספור, ועוד יותר קשה לסיום. כל כך הרבה דברים מעניינים קורים בשנה אחת!
ואם יחלפו עשר שנים כאלה, חמש-עשרה שנה?

כמה השתנו בודאי "אבירי הכבוד" שלנו! – מה קרה להם כשגדלו? האם הפכו להיות
מפרסמים? – האם שמר אולם אמונים למנה, או ששכח את המשוררת הקטנה?

אולם התחנן עם מנה ועובד בבית-החרשת של קונץ. – היתה שביתה, אולם היה נציג –
הגלו אותו לשלוש שנים לרוסיה. כאשר חזר סוף סוף בקשו החברים לבחר בו לנציגם. – אם
כן התגשמו החלומות: הוא באמת הפך להיות מנהיג. אמנם אין לצבא שלו כידונים ותותחים,
אך זהו צבא גדול, חזק ואמיץ.

מנה עובדת בבית-חרשת לשטיחים. את יומנה מדפיסים בעתון – מנה תמיד ידעה לספר
בצורה מרתקת – תארה יפה מאוד את הרפתקאותיה. – הרי דברים חסרי טעם העתון לא
יסכים להדפיס...

ולדק, שהיה צריך להיות רופא מפרסם?

"לא נעשיתי רופא" – כתב לאולם ולמנה – "אני אח מעשי בבית חולים, אבל אח מעשי
מפרסם".

זהו ספור ארוך על איך שהתפרסם ולדק.

ולדק התקבל לעבודה בבית-חולים. עשה את עבודתו נאמנה – ציטן, שקט ורוזן.

איש לא שם לב אליו – אח מעשי רגיל כמו כל אחד אחר.

עד שהסתכסך פעם עם אחות שהיתה נותנת לחולה שלא חבבה אכל לא טוב, מפני שיש כל
מיני אחיות. אחר כך גער בחובש שאינו ממלא את תפקידיו במשמרת, לא מודד חם. שוב
עמדו לפטר את ולדק. ושוב הרבו לדבר עליו.

היה מקרה עוד יותר גרוע. – לא החליפו לחולה את התחבושות, מפני שהרופא שלו נסע
ולשני לא היה זמן. – בלילה קבל החולה חם; עוזר החובש אמר לו שזה לא ענינו. רחץ ולדק
את ידיו, בעצמו החליף את התחבושות וכתב דין-חשבון: עכשו אם הם רוצים שייענישו אותו.
– פרצה שערוזיה, כל השבוע סערו הרוחות – עכשו כבר חוששים מולדק.

ואז קרה המקרה שהביא לולדק את התהלה.

פקיד בכיר מאוד, עטור מדליות רבות, בא לעשות בקרת. הרופאים בקשו להכנס יחד עם
הרופא הראשי בשעת הניתוח. – ולדק חסם את דרכם, אמר שהדבר אסור.

– תן להכנס – אמר הרופא הראשי – אני מצוה עליך.

– אסור להפריע, לא ארשה להכנס, הרופא שלי אסר.

התחלשו ביניהם.

– בחור קארז, אתה יודע את תפקידך – אמר הרופא הראשי – והלכו להם.

עד שָבא מקרקוב מנתח גדול לראות את בית-החולים.

– האם מתר להכנס לחדר הנתחים – שאל הרופא הראשי את ולדק וחינה.

והאורח מקרקוב אמר:

– אם כן, זהו האח המעשי המפרסם שלכם, ולדיסלב? – והושיט לו את ידו.

"רואים אתם, יקירי שאני מפרסם" – כתב ולדק לאולק ולמניה.

לבסוף הודיע להם ולדק שעיניו של אבא בסדר, שאמא תסע אליהם עם אבו לחגים ובקש את אולק למצא לו עורף-דין שִינסם תקנון של אגוד עובדי בית-החולים.

"אתם זוכרים את תקנון 'אבירי הכבוד' שלנו? האם לא מוזר איך הפל מתגשם בחיים!"

ילדים! שאפו לגדולות ולנצורות, חלמו חלומות נשגבים ובקשו את התהלה. – משהו בודאי יצא מזה.

